

Vlucht naar de Toekomst

Nieuwsbulletin van de Stichting behoud Duivensport

Nr.9 – September 2026

Van de Redactie	1
Zorgboerderij De Maargieshoeve	3
Jozien Wijntjes-De Jeu	6
Dierenarts aan het woord	10
Uit de Oude Doos	14
Roel Beugeling	16

21	Jaco van Nieuwamerongen
23	De Ruiperiode – Willem Mulder
26	Hein van de Berg
30	Nieuws van de SBD

Van de redactie

Beste lezers en lezeressen,

Hierbij ontvangt u het septembernummer van ons nieuwsbulletin *Vlucht naar de Toekomst*. Inmiddels hebben we onze eerste mijlpaal bereikt: dit nummer wordt nu in de mailbox van meer dan 1.000 supporters, donateurs en samenwerkingspartners bezorgd. Heeft u dit nummer doorgestuurd gekregen of ontvangt u de nieuwsbrief nog niet rechtstreeks? Meld u dan via onze website of via onderstaande link aan als supporter van Stichting Behoud Duivensport, zodat u het bulletin voortaan maandelijks in uw mailbox ontvangt. helpdesk.stichtingbehoudduivensport.nl

Met *Vlucht naar de Toekomst* willen we u niet alleen op de hoogte houden van wat er binnen onze stichting speelt, maar vooral ook de onderlinge betrokkenheid versterken. We willen liefhebbers, supporters en andere betrokkenen samenbrengen en met elkaar werken aan een toekomst waarin de duivensport een mooie en gezonde plek behoudt. In dit bulletin delen we daarom nieuws, ontwikkelingen en initiatieven die bijdragen aan die toekomst.

We openen dit nummer met een artikel over *zorgboerderij De Maargieshoeve* in Kallenkote. Een prachtig initiatief dat laat zien dat de duivensport uitstekend onderdeel kan uitmaken van het leven op een zorgboerderij. Vervolgens brengen we *Jozien Wijntjes-De Jeu uit Oudenhorn* voor het voetlicht. Zij zet zich met veel tijd en energie in om verdwaalde duiven weer bij hun rechtmatige eigenaar terug te krijgen. Zeer belangrijk en waardevol werk wat laat zien hoeveel betrokkenheid er binnen de duivensport bestaat. Daarna volgt een uitgebreid verhaal van onze dierenarts *Harry Arts*. Hij legt uit dat een goed presterende duif het resultaat is van een samenspel van aanleg, ontwikkeling, training en conditie. Factoren die allemaal een belangrijke rol spelen bij de prestaties van een duif.

In *'Uit de oude doos'* kijken we samen met *Koos van Koppen* terug op een van de helaas ter ziele gegane duivenbladen: Duivensport Nederland.

De beginner die we deze keer voor het voetlicht brengen, is *Roel Beugeling*. Hij kende een droomstart in de duivensport en vertelt ons waaraan hij dat succes te danken heeft. En de mentor van de maand is Hein van de Berg uit Apeldoorn. Een man met 60 jaar ervaring en een duidelijke visie op de toekomst van de duivensport.

Verder bevat dit nummer weer interessante columns van *Jaco van Nieuwamerongen* en *Willem Mulder*.

De redactie bestaat uit:

- **Hoofdredacteur:** Nico van Veen
- **Redactieleden:** Simon Kuipers en Hans van Veen
- **Eindredacteur:** René Dalmolen

Duiven op de zorgboerderij - De Maargieshoeve in Kallenkote

Een van de speerpunten van de Stichting Bevordering Duivensport (SBD) is om de komende jaren meer aandacht te besteden aan jeugd, educatie en maatschappelijke betrokkenheid. Door samen te werken met organisaties zoals scholen, kinderboerderijen en zorgboerderijen wil de stichting nieuwe doelgroepen op een laagdrempelige manier laten kennismaken met de duivensport.

Een inspirerend voorbeeld van zo'n samenwerking is zorgboerderij De Maargieshoeve in Kallenkote. Hier werken de zorgboerderij en de plaatselijke postduivenvereniging al jarenlang succesvol samen. Sinds 2018 maken postduiven deel uit van de dagelijkse activiteiten van cliënten en bewoners. Het verzorgen van de duiven – voeren, water geven, de hokken schoonmaken en de dieren observeren – biedt structuur, verantwoordelijkheid en een vast ritme in de dag. De Maargieshoeve laat met dit project zien dat de duivensport veel meer kan zijn dan een hobby of wedstrijdsport. De duiven vormen een middel om mensen met elkaar te verbinden, vaardigheden te ontwikkelen en plezier te beleven aan het omgaan met dieren.

Koeien op de Maargieshoeve

De omgang met de duiven heeft een duidelijk positieve uitwerking. De dieren vragen dagelijks aandacht en verzorging, terwijl cliënten en bewoners ervaren dat hun inzet ertoe doet. Bovendien zorgt het moment waarop de postduiven van een vlucht thuiskomen telkens weer voor verwondering en enthousiasme. Zo ontstaat op een natuurlijke manier belangstelling voor de bijzondere eigenschappen van de postduif én voor de duivensport.

Het project begon in 2017 met de plaatsing van een tweedehands duivenhok, geschonken door Chris en Evert Moorman uit Zwartsluis. Een jaar later werd voor het

eerst met jonge duiven gevlogen. Deze waren geschonken door leden van postduivenvereniging De Doorzetters uit Steenwijkerwold. Binnen de vereniging was daarvoor een actie opgezet waarbij ieder lid twee jonge duiven beschikbaar stelde voor de Maargieshoeve. Het initiatief bleef binnen de duivensport niet onopgemerkt. Al in 2018 ontving De Maargieshoeve de Innovatieprijs van de NPO, als erkenning voor de vernieuwende manier waarop de duivensport binnen de zorg wordt ingezet.

De Maargieshoeve is inmiddels 8 jaar lid van postduivenvereniging De Doorzetters en neemt ook onder de naam *Maargieshoeve* deel aan de wedvluchten. In februari 2026 werd op het erf een nieuw duivenhok in gebruik genomen. Bij de bouw is veel aandacht besteed aan een verzorgde uitstraling en optimaal dierenwelzijn, zodat de duiven in een gezonde en comfortabele omgeving kunnen worden gehuisvest. Het nieuwe hok heeft een lengte van ongeveer twaalf meter. Aan het begin van ieder seizoen werd tot nu toe gestart met twaalf koppels vliegduiven.. Dat worden in de toekomst 20 koppels. De dagelijkse verzorging wordt uitgevoerd door cliënten en bewoners, onder begeleiding van hun begeleiders. Deze begeleiders zijn zorgprofessionals in dienst van de Maargieshoeve. Zij volgen de instructies van Gerrit Vedder op.

Gerrit Vedder als drijvende kracht

De coördinatie van de verzorging van de duiven ligt in handen van vrijwilliger Gerrit Vedder. Hoewel hij niet in dienst is van De Maargieshoeve, is hij er inmiddels niet meer weg te denken. "Ik voel me hier als een vis in het water. Ik word behandeld als een familielid," vertelt hij.

Gerrit Vedder

Het initiatief voor het duivenproject kwam van Jannes Mulder, die samen met eigenaar Lu Nijk van De Maargieshoeve de eerste plannen uitwerkte. Toen Jannes door tijdgebrek het project niet verder kon uitbouwen, vroeg hij Gerrit Vedder om het stokje over te nemen. Voor Gerrit kwam die vraag op een bijzonder moment. Hij was juist gestopt met de duivensport, na het overlijden van zijn vader met wie hij jarenlang succesvol op de marathon had gespeeld. Over deze vraag hoefde hij dan ook niet lang na te denken. "Vanaf mijn tiende ben ik met postduiven opgegroeid. De sport heeft altijd een belangrijke plaats in mijn leven gehad. Toen ik stopte met mijn eigen hok, wilde ik mijn kennis en ervaring graag op een andere manier blijven inzetten."

Gerrit is het aanspreekpunt voor alles wat met de duiven te maken heeft. Zijn kennis van de duivensport combineert hij met plezier in het werken met de cliënten en bewoners van de zorgboerderij. "Ik heb geen achtergrond in de zorg, maar ik vind het mooi om mensen te helpen en te zien hoeveel plezier ze aan de duiven beleven."

Gerrit is fulltime werkzaam als teamleider in de veevoederbranche. Iedere werkdag rijdt hij na afloop van zijn werk rechtstreeks naar De Maargieshoeve om de duiven te verzorgen. Overdag nemen de cliënten, onder begeleiding van hun begeleiders, de dagelijkse verzorging voor hun rekening. De zorgboerderij werkt met vijf groepen van elk ongeveer vijf cliënten, waardoor in totaal zo'n 25 cliënten bij het duivenproject betrokken zijn. Zij maken de hokken schoon, voeren de duiven en laten de vliegploeg trainen wanneer Gerrit daarvoor telefonisch het sein geeft.

Cliënten en begeleiders bij de duiven

Het inkorven van de duiven voor de wedvluchten en het afslaan van de klokken neemt Gerrit zelf voor zijn rekening. Regelmatig neemt hij daarbij enkele cliënten mee naar het inkorflokaal van de vereniging, zodat zij ook dat onderdeel van de duivensport kunnen meemaken. Er worden ook mooie prestaties behaald zoals de eerste twee van de club met de jongen en vier à vijf keer bij de eerste vijf van rayon noordwest van de afdeling.

In de beginjaren betaalde De Maargieshoeve geen contributie aan de vereniging. Inmiddels is de zorgboerderij volwaardig lid van De Doorzetters. De kosten voor deelname aan de wedvluchten worden gezamenlijk gedragen. Gerrit sponsort de oude vliegduiven, terwijl De Maargieshoeve de kosten van de jonge duiven en de natour voor haar rekening neemt.

Niet iedere cliënt voelt zich even sterk aangetrokken tot de duiven. Op de zorgboerderij leven immers tal van dieren, van koeien tot kleinvee, en iedereen heeft zijn eigen voorkeur. Waar de één het liefst tussen de koeien te vinden is, heeft de ander juist een bijzondere band opgebouwd met de postduiven. Toch doet iedere cliënt tijdens de natour mee aan een speciale competitie, waarbij iedere deelnemer een eigen duif toegewezen krijgt en bedenken deelnemers samen met begeleiders een naam voor de duif. De deelname is volledig vrijwillig. Op elke afzonderlijke vlucht zijn voor de nummers één, twee en drie trofeeën te winnen. Degene die over alle natourvluchten samen de meeste punten verzamelt, ontvangt na de laatste vlucht een wisselbeker.

Voor de komende jaren wil Gerrit zich met de Maargieshoeve meer gaan toeleggen op de marathonvluchten. "Daar ligt voor mij minder druk op en dat geeft meer rust," vertelt hij. "Je hoeft niet ieder weekend in actie te komen en het programma is overzichtelijker. Het volledige vliegprogramma afwerken is behoorlijk intensief, zeker omdat ik daarnaast gewoon een baan heb en dit allemaal op vrijwillige basis doe."

Ondanks de uitdagingen waarvoor de duivensport zich gesteld ziet, kijkt Gerrit met vertrouwen naar de toekomst. Wel maakt hij zich zorgen over ontwikkelingen van buitenaf. Hij vreest dat mensen die weinig of geen kennis hebben van de sport, bijvoorbeeld in de politiek of bij dierenbelangenorganisaties, beslissingen kunnen nemen die een negatieve invloed hebben op haar voortbestaan.

Volgens Gerrit zou de duivensport meer mogen investeren in initiatieven zoals de Maargieshoeve. "Je kunt bijvoorbeeld liefhebbers die door omstandigheden moeten stoppen met de duivensport in contact brengen met dit soort projecten. Hun kennis en ervaring blijven zo behouden en krijgen tegelijk een waardevolle maatschappelijke bestemming."

Hij ziet bovendien kansen om de sport nadrukkelijker onder de aandacht te brengen, bijvoorbeeld op beurzen, open dagen en andere publieksactiviteiten. "Ik merk hier op de Maargieshoeve dat er veel belangstelling is voor de duivensport. Bezoekers stellen vragen, blijven kijken en zijn oprecht geïnteresseerd. Dat laat zien dat de sport nog steeds mensen aanspreekt. We moeten die interesse alleen beter weten te benutten."

Van het net geplukt

Jozien Wijnties-De Jeu – Verdwaalde duiven

Op Facebook zijn verschillende groepen actief waarin vrijwilligers zich inzetten om verdwaalde postduiven weer bij hun eigenaar te krijgen. Eén van de namen die daarbij steeds weer opduikt, is die van **Jozien Wijnties-De Jeu** uit Oudenhorn. Voor veel liefhebbers is zij inmiddels een bekend gezicht. Hoog tijd om haar eens voor het voetlicht te brengen.

Jozien werd dit jaar 60 en houdt al bijna dertig jaar postduiven. Ze speelt onder haar eigen naam bij **De Blauwe Doffer** in Hellevoetsluis en was daarvoor ook lid van PV Olympia in Zuidland. Binnen haar vereniging is ze nog altijd actief met het maken van de vluchtverslagen. Samen met haar man René beleefde ze mooie sportieve hoogtepunten. Een van de meest memorabele was een vroege duif op Brive in 2021. Daarnaast behaalde het duo diverse kampioenschappen in Afdeling 5. Hoewel ze ieder onder een eigen naam spelen, vormen ze volgens Jozien "gewoon één team".

Jozien heeft zich jarenlang met veel enthousiasme ingezet voor de duivensport. Ze was actief in de jeugdcommissie en de activiteitencommissie. Ze hielp bij de organisatie van activiteiten, verzorgde foto's, flyers en presentaties, regelde sponsoring voor de jeugd en zette zich in om jonge liefhebbers enthousiast te houden voor de sport. Ook stond ze aan de wieg van de Ladies League in Afdeling 5. Samen met Sonja Hagens en later Renate van

Beusekom en Monique Gielen bouwde ze de competitie uit tot een succes. Het uitgangspunt was dat zoveel mogelijk deelneemsters kans maakten op een prijs, zodat iedereen zich betrokken voelde. Na de vorming van Afdeling Zuidwest werd haar al snel gevraagd om ook in deze nieuwe afdeling de Ladies League op te zetten. Samen met Monique Gielen en de Zeeuwse dames Karin Wielemaker en Claudia Korstanje geeft ze daar nu opnieuw vorm aan.

Maar Jozien is bij veel liefhebbers misschien nog wel bekender vanwege haar inzet voor verdwaalde postduiven. Al ruim dertien jaar probeert zij, vaak achter de schermen, gevonden duiven weer met hun eigenaar te herenigen. Die betrokkenheid ontstond al kort nadat ze zelf met de duivensport begon. Thuis ving ze regelmatig verdwaalde duiven op en deed ze er alles aan om die weer bij hun eigenaar terug te krijgen.

Sinds 2012 is Jozien actief op Facebook, waar ze door de inmiddels overleden Henk Obee en Willem Mielekamp werd betrokken bij de eerste groepen voor gevonden postduiven. Inmiddels beheert Jozien meerdere Facebookgroepen voor vermiste en gevonden postduiven. Dat doet ze niet alleen. Zo werkt ze nauw samen met onder anderen **Ellen Bosgraaf** en **Robert Heinsbroek**, terwijl ze voor contacten over de grens kan terugvallen op een netwerk van vrijwilligers. Voor Frankrijk is dat bijvoorbeeld **Laurent Sauvage**, die Nederlands en Frans spreekt en en voor Duitsland **Marion Kerkhoff**. Daarnaast staan **Petra Burr** en **Paul Hendrickx** ook altijd klaar om te bemiddelen of vertalen. Sinds kort is daar ook **Lennard van Vliet** in Denemarken bijgekomen. "Eigenlijk is het één groot netwerk. Samen zorgen we ervoor dat veel duiven weer bij hun eigenaar terechtkomen."

Verdwaalde duif

Via sociale media worden jaarlijks talloze postduiven weer met hun eigenaar herenigd. Facebook is daarbij voor Jozien veruit het belangrijkste platform. Zie onder andere deze link [duif gevonden - vermist](#) De mooiste momenten zijn voor haar wanneer een gevonden duif dankzij het netwerk weer veilig thuiskomt, zeker als deze is opgevangen door mensen die niets met de duivensport hebben. "Die mensen weten vaak niet wat ze met zo'n duif moeten doen en blijven er soms mee zitten. Dan is het mooi als je alles snel kunt regelen." Dat is volgens haar niet alleen belangrijk voor de duif en de eigenaar, maar ook voor de beeldvorming van de duivensport. Door haar jarenlange betrokkenheid merkt Jozien namelijk dat er veel onbegrip bestaat over de duivensport. Ze probeert daarom steeds weer uit te leggen dat de overgrote meerderheid van de liefhebbers hun duiven juist graag weer veilig thuis ziet komen. Volgens haar kan één ondoordachte reactie van een duivenliefhebber al snel een verkeerd beeld bevestigen, terwijl de meeste liefhebbers er juist alles aan doen om hun verdwaalde duiven terug te krijgen.

Tegelijkertijd ziet Jozien ook de andere kant van het verhaal. Ze begrijpt dat het voor sommige liefhebbers niet altijd eenvoudig is om een verdwaalde duif zelf op te halen. De kosten van een koerier, brandstof of zelfs een dierenambulance kunnen flink oplopen, terwijl de duivensport op zichzelf al een kostbare hobby is. Zeker voor oudere liefhebbers, jeugdleden of mensen met een beperkt budget kunnen die extra kosten een groot probleem vormen. Dat neemt volgens haar niet weg dat liefhebbers hun verantwoordelijkheid moeten nemen. Wanneer een duif wordt gevonden, moet er altijd naar een oplossing worden gezocht. Tegelijkertijd vindt ze dat de sport slimmer en efficiënter met dit vraagstuk kan omgaan. "Ik denk daar heel vaak over na," vertelt ze. "Het liefst zou ik een landelijk netwerk zien waarin liefhebbers, opvangadressen, dierenambulances en andere vrijwilligers samenwerken. Als ergens een duif wordt gemeld, zou een liefhebber uit de buurt direct kunnen inspringen, zodat de duif snel geholpen wordt en de kosten beperkt blijven." Volgens Jozien ontstaan er gelukkig steeds meer initiatieven die in die richting gaan. Zo is er sinds kort de app [PigeonBase](#) die vraag en aanbod rondom gevonden duiven beter op elkaar probeert af te stemmen. Deze is te downloaden via de appstore (klik op de link). Ook noemt ze het centrale opvanghok in Waspik, dat inmiddels samenwerkt met meerdere regionale opvanglocaties en zo het vervoer van gevonden duiven efficiënter probeert te organiseren. Het zijn volgens haar waardevolle ontwikkelingen, maar er valt nog veel te winnen wanneer liefhebbers, opvangadressen en organisaties de krachten nog meer bundelen.

Zeker tijdens het vliegseizoen heeft Jozien haar handen vol aan het helpen van vinders en liefhebbers. Vaak blijft het niet bij een paar berichtjes over en weer. Regelmatig krijgt ze vragen van mensen die denken dat een postduif met een ring zich eenvoudig laat vangen, terwijl de praktijk vaak heel anders is. Om niet steeds opnieuw dezelfde uitleg te hoeven geven, heeft ze op haar telefoon een standaardtekst met tips en een afbeelding klaarstaan die ze direct kan meesturen. "Natuurlijk zie ik niet alles en soms heb ik er wat minder tijd voor, maar ik doe wat ik kan. Gelukkig krijg ik daarbij hulp van anderen."

Ook krijgt Jozien regelmatig berichten van mensen die gewonde duiven met veel toewijding verzorgen en daarbij soms flinke dierenartskosten maken. Dat waardeert ze enorm. Wel betreurt ze het dat sommige hulpverleners de vaste voeding verwijderen, in de veronderstelling dat de duif daarna een vrij leven kan leiden. "Ze bedoelen het goed, maar een postduif zal altijd proberen naar huis terug te keren. Dan komt zo'n duif uiteindelijk toch weer thuis, maar zonder ring. Officieel mag de eigenaar zo'n duif dan niet meer op het hok houden en moet hij of zij er afstand van doen. Dat vind ik heel erg."

Hoeveel tijd ze aan haar vrijwilligerswerk besteedt, is nauwelijks in uren uit te drukken. De ene dag is ze er met tussenpozen vrijwel continu mee bezig, een andere dag slechts even en soms helemaal niet. Maar één ding is duidelijk: zolang er verdwaalde postduiven zijn die de weg naar huis nog niet hebben gevonden, zal Jozien zich blijven inzetten om die laatste schakel tussen vinder en eigenaar te zijn.

De dierenarts aan het woord

Je beste duif is het resultaat van het samenspel van aanleg, ontwikkeling, training en conditie

Door drs H.T. Arts, dierenarts te Staphorst

Postduiven hoef je niet te leren om thuis te komen. Dat vermogen zit van nature in de duif. Wanneer jonge duiven thuis goed trainen – dat wil zeggen dat ze daadwerkelijk tientallen kilometers wegtrekken – zul je daar in de uitslagen de vruchten van plukken. Toch kan het regelmatig wegbrengen van jonge duiven, zeker tijdens de eerste vluchten, extra rendement opleveren. Ofwel zoals een bekende duivenliefhebber tegen mij zei: postduiven hoef je niet weg te brengen, want als ze thuis goed trainen, halen ze het rendement wel in de uitslag, MAAR door ze weg te brengen verhoog je het rendement (meer dan 50 % in de punten).

Training zorgt namelijk niet alleen voor een betere conditie van de spieren. Door regelmatig te vliegen doen jonge duiven ook ervaring op met het oriënteren en het afleggen van de route naar huis. Ze leren als het ware steeds beter omgaan met de omstandigheden die ze onderweg tegenkomen.

Training

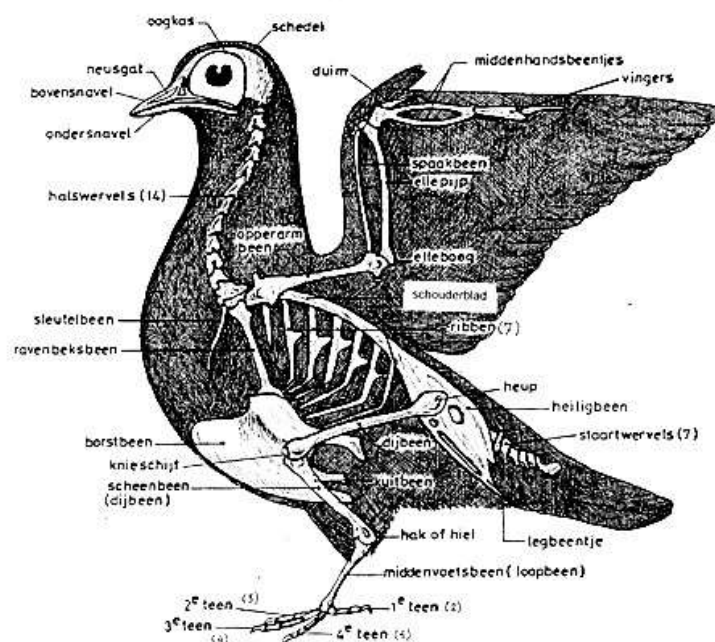
Een ervaren duif weet op het laatste deel van de vlucht steeds beter haar weg te vinden. Wanneer ze de omgeving van het hok nadert, kan ze op het juiste moment uit de groep wegdraaien om vervolgens zo snel mogelijk naar haar hok te gaan. Juist dat laatste stukje van de vlucht kan het verschil maken. Duiven die niet alleen goed kunnen vliegen, maar ook over de ervaring en het vermogen beschikken om op het juiste moment hun eigen weg naar het hok te kiezen, zijn de duiven die je als liefhebber graag op je hok hebt.

Kweken van gezonde en goed ontwikkelde duiven

Maar de kwaliteit van de duiven is natuurlijk allesbepalend. De vraag is alleen: hoe weet je of je over goede duiven beschikt? Oftewel: zijn je duiven wel atleten die in staat zijn om prestaties te leveren?

Dat begint al bij het opfokken van de jonge duiven. In de eerste weken van hun leven is het belangrijk dat ze geen gewicht verliezen en zich optimaal kunnen ontwikkelen. Zeker net na het spenen willen de jongen nog wel gewicht verliezen. Krijgen ze in die periode te weinig of voer van mindere kwaliteit, of komen ze om een andere reden iets tekort, dan zal dat de verdere ontwikkeling blijvend beïnvloeden. Daarom wordt door sommige liefhebbers wel babyvoeding zonder melkpoeder in het drinkwater gegeven bij de net gespeende jongen. Licht verteerbaar en goed voor de pas gespeende jongen.

Allereerst moet de jonge duif een goede 'kapstok' krijgen: een sterk en goed ontwikkeld geraamte, oftewel skelet. Vooral de eerste weken na het spenen zijn daarbij belangrijk. Jonge duiven moeten dan zelfstandig voldoende leren eten en drinken. Duiven die niet zelf de water- en voerbak weten te vinden, of die te krap in het voer worden gehouden, verliezen conditie en lichaamsgewicht. Het gevolg is dat de groei achterblijft. Ze zullen dan zeer waarschijnlijk niet uitgroeien tot een sterke sportduif die later tot topprestaties in staat is.

Skelet van een duif

Wanneer de jonge duiven gaan vliegen, is het belangrijk dat de borstspieren goed ontwikkeld zijn en soepel aanvoelen. Ook de rug moet sterk zijn en de staart goed gevormd, met gave, niet-rafelige staartveren. Bij het beoordelen van een jonge duif kijk je echter nooit naar één afzonderlijk kenmerk, maar naar de totale lichaamsbouw, de spierontwikkeling, de conditie en de verhoudingen tussen de verschillende lichaamsdelen.

Wanneer je de duif in de hand hebt, kun je ook de bouw van de vleugel en de aansluiting daarvan op het lichaam beoordelen. Onder de vleugel is het opperarmbeen (humerus) voelbaar. Dit vormt samen met de andere vleugelbotten en de gewrichten een belangrijk onderdeel van het bewegingsmechanisme van de vleugel. Wanneer de duif dan in de hand ligt, steek je een vinger onder de vleugel zonder de vleugel op te tillen. Het opperarmbeentje voelt dan mooi kort aan en ligt aangesloten tegen het lichaam.

De borstspieren spelen daarbij een cruciale rol. Aan iedere zijde van het borstbeen bevinden zich twee belangrijke vliegspieren. De grote borstspier zorgt vooral voor de krachtige neergaande beweging van de vleugel. De andere spier, de supracoracoideus, zorgt voor het heffen van de vleugel. Deze spier ligt eveneens aan de onderzijde van het lichaam, maar de pees loopt via een soort katrol over het schoudergewricht naar het bovenste deel van de vleugel. Daardoor kan deze spier de vleugel toch omhoog trekken.

Tussen beide borstspieren bevindt zich een vlies en een zeer smalle ruimte die in verbinding staat met het gebied rond het schoudergewricht. Dat is ook van belang bij problemen in dit gewricht. Een ontstoken of beschadigd schoudergewricht kan bijvoorbeeld leiden tot een hangende vleugel. Door de anatomische verbindingen in dit gebied kunnen dergelijke problemen bovendien hardnekkig zijn en lastig te behandelen.

Het schoudergewricht zelf wordt gevormd door de samenwerking van het opperarmbeen, het schouderblad en het sleutelbeen. Samen vormen deze botten een stevige driehoek constructie die de vleugel met het lichaam verbindt en laat ronddraaien. Bij een duif die je in de hand hebt, is deze driehoekstructuur met enige ervaring goed te voelen wanneer je met je vingers over het gebied van het schoudergewricht beweegt.

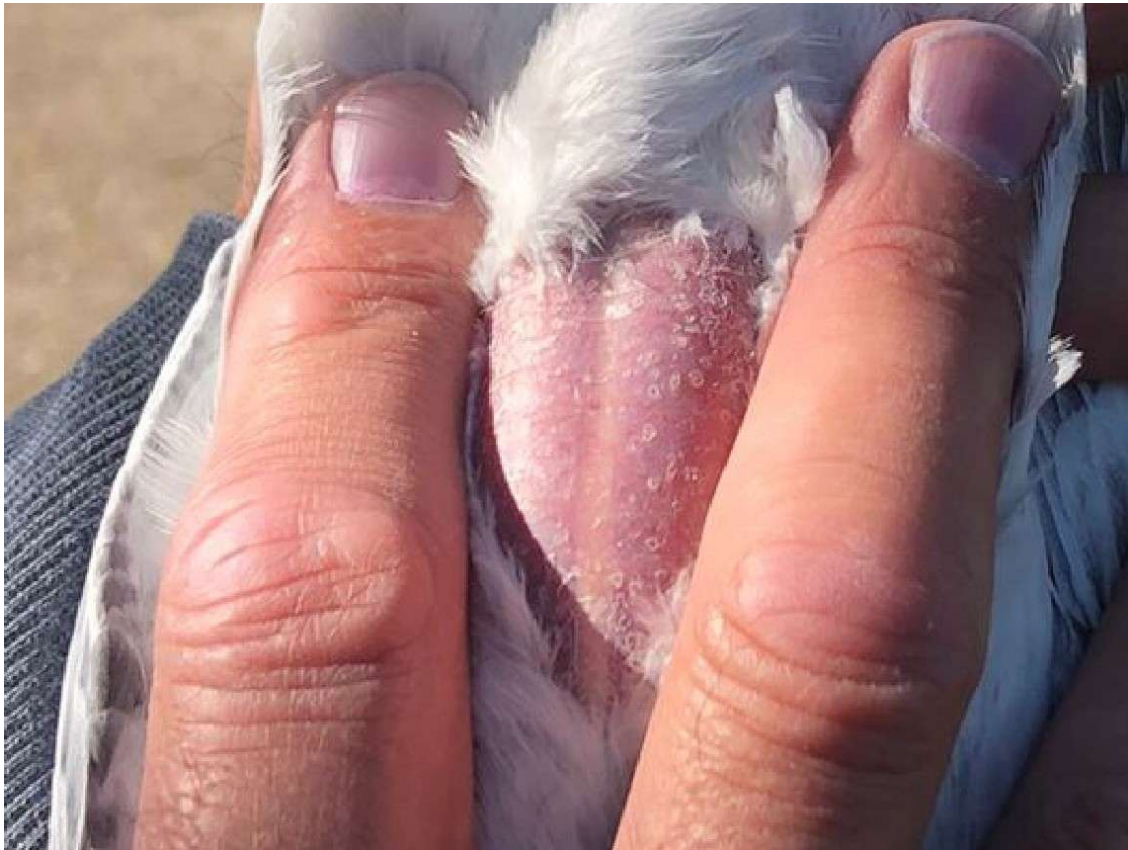
Ook het borstbeen is voor de vliegbeweging van groot belang. Hier zijn de grote vliegspieren aangehecht. Een goed ontwikkeld lang borstbeen en goed ontwikkelde soepele borstspieren passen daarom bij een duif die lichamelijk goed is ontwikkeld. Dat betekent echter niet dat één bepaalde vorm of maat automatisch een goede vlieger oplevert. De vleugel moet goed ontwikkeld zijn en passen bij de lichaamsbouw van de duif. De lengte en vorm van de vleugel, de verschillende vleugelbotten en de manier waarop de vleugel kan bewegen, bepalen samen hoe efficiënt een duif zich door de lucht kan bewegen. Vleugels met een groot oppervlak kunnen beter en meer lucht verplaatsen en zo sneller door de lucht bewegen.

Een goede vlieger herken je daarom niet aan één enkel kenmerk. Het gaat om het totaalbeeld: een goed ontwikkelde lichaamsbouw, sterke en goed ontwikkelde vliegspieren, een goed gevormde vleugel, een gezond verenpak en een goede algemene conditie.

Waar let je op bij het inkorven?

Waar let je op wanneer je de duiven beoordeelt voordat ze worden ingekorfd? Om te kunnen inschatten of een duif in een goede conditie verkeert om een wedvlucht goed te kunnen volbrengen en misschien zelfs een goede prestatie te leveren, zijn verschillende kenmerken van belang.

Wanneer je de duif in de hand omdraait, kun je onder andere de kleur van de borstspieren beoordelen. Dit hoort mooi roze te zijn. Wanneer je daarbij midden op het borstbeen een duidelijk rood puntje of lijntje ziet, is dat een goed teken. Dit is een oppervlakkig zichtbaar bloedvat dat ter hoogte van het borstbeen loopt. Wanneer de doorbloeding goed is, kan dit vaatje duidelijker en roder zichtbaar zijn.

Roze kleur van de borstspieren

De hoeveelheid rode bloedcellen in het bloed speelt een belangrijke rol bij het transport van zuurstof. Rode bloedcellen bevatten hemoglobine, dat zuurstof vanuit de longen naar de weefsels transporteert. Betere zuurstofvoorziening is uiteraard belangrijk voor de spieren tijdens een langdurige inspanning. Het uithoudingsvermogen en de prestaties van een duif worden echter door veel meer factoren bepaald dan alleen het aantal rode bloedcellen. Ook de conditie, training, spierontwikkeling, gezondheid en energievoorziening spelen een belangrijke rol. Ook aan de ogen kun je de conditie van de duif zien. Een gezond oog hoort helder en levendig te zijn. Bij een duif die goed in haar vel zit, zie je vaak een felle, heldere uitstraling in de ogen.

De basis voor de lichamelijke ontwikkeling van de jonge duif wordt al tijdens de opfok gelegd. De verzorging, voeding en gezondheid zijn daarbij van groot belang. Hoe een duif uiteindelijk presteert, is vervolgens het resultaat van het samenspel van aanleg, ontwikkeling, training en conditie. Bij het inkorven gaat het uiteindelijk om het totaalbeeld. Een duif die fijn aanvoelt, een mooie kleur van het borstvlies heeft, helder en levendig kijkt en verder een prima conditie laat zien, geeft vertrouwen dat deze klaar is voor de wedstrijd.

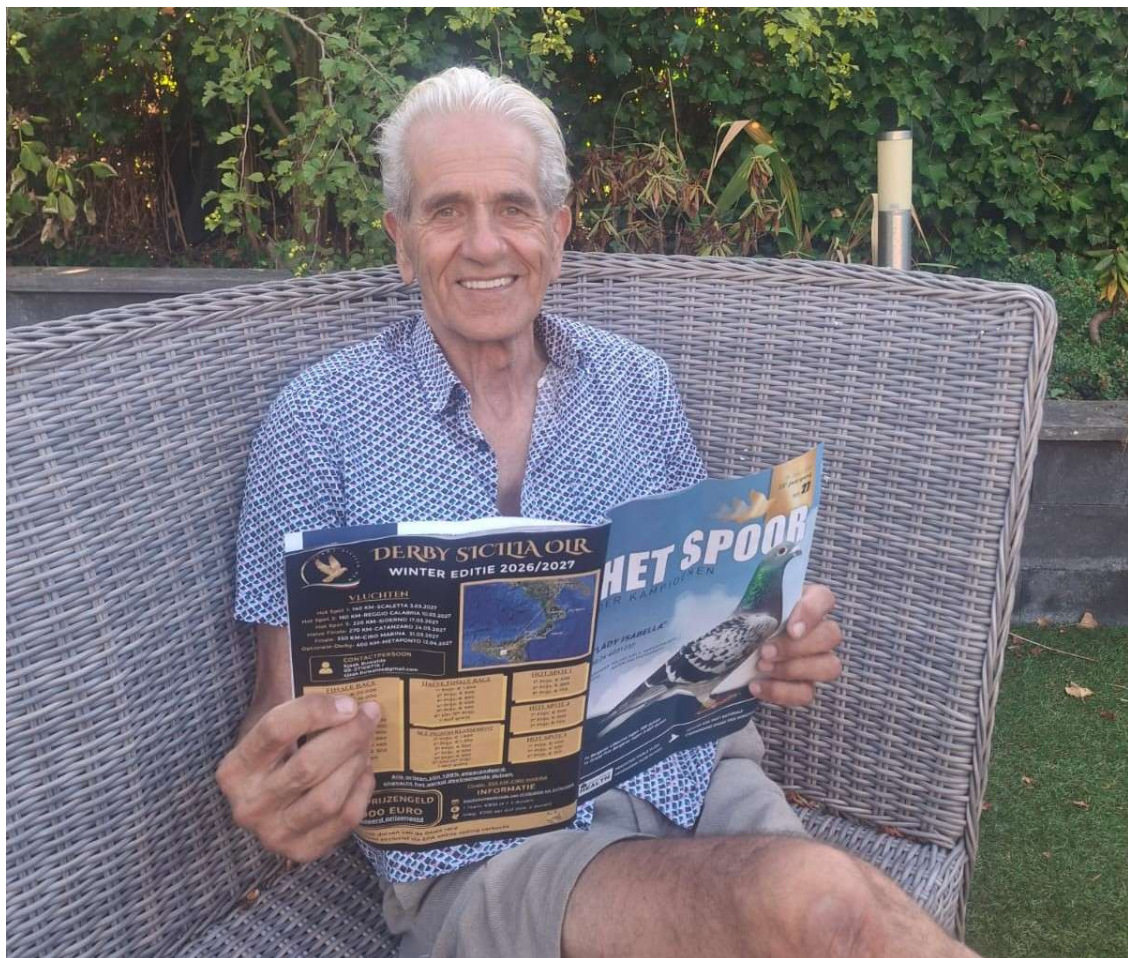
Uit de Oude Doos

Duivensport Nederland

Wie al wat langer meeloopt in de duivensport – en dat geldt voor de meeste duivenliefhebbers – zal zich ongetwijfeld herinneren dat er in de jaren zeventig, tachtig en negentig op duivengebied heel wat te lezen viel. Nederland kende toen meerdere duivenbladen. Naast het **N.P.-Orgaan** vielen ook **De Vredesduif**, **De Fondkrant**, **Fondmagazine**, **De Limburgse Reisduif** en **Duivensport Nederland** regelmatig op de deurmat. En misschien ben ik er zelfs nog wel eentje vergeten.

Die tijd ligt inmiddels ver achter ons. Tegenwoordig moeten we het als duivenliefhebbers doen met nog één landelijk blad: **Het Spoor der Kampioenen**. Dat zegt eigenlijk alles over hoe de duivensport in de afgelopen veertig à vijfenveertig jaar is veranderd. Vooral door de komst van internet is de behoefte aan gedrukte vakbladen sterk afgenomen.

Samen met Koos van Koppen, die in de jaren tachtig net als ondergetekende schrijver was voor **De Vredesduif**, ben ik weer eens in een paar oude jaargangen van **Duivensport Nederland** gedoken. Dat leverde mooie herinneringen op aan een tijd waarin de duivensport springlevend was en de duivenbladen wekelijks door een groot lezerspubliek met belangstelling werden gelezen.

Koos van Koppen

Koos is inmiddels 77 jaar en heeft de afgelopen jaren flink moeten inleveren door ernstige gezondheidsproblemen. De dagelijkse bezigheden, waaronder ook de verzorging van zijn duiven, kosten hem daardoor tegenwoordig beduidend meer energie. Daarom heeft Koos afgelopen voorjaar streng geselecteerd en zijn duivenbestand teruggebracht tot 48 duiven. "Dat kan ik nog goed behappen," zegt hij nuchter. En dat is gelukkig niet ten koste gegaan van de prestaties. Integendeel zelfs. In mei van dit jaar verscheen in **Het Spoor der Kampioenen** nog een fraaie reportage over Koos als grootmeester van Afdeling Zuidwest op de vlucht vanuit Niergnies.

Koos is in totaal zo'n vijftien jaar actief geweest als verslaggever voor **De Vredesduif**, **De Fondkrant** en **Duivensport Nederland**. In zijn werkzame leven was hij 41 jaar postbode en zijn vrije tijd besteedde hij aan zijn grote passie de duivensport. Hij was nieuwsgierig van aard en als hij ergens iets over hoorde of las dat zijn belangstelling wekte, wilde hij er het fijne van weten. Dat bracht hem bij veel liefhebbers aan de keukentafel. Omdat hij als postbode meestal al vroeg in de middag klaar was met zijn werk, had hij daar ook alle gelegenheid voor. "Het was bovendien een heel andere tijd," zegt Koos. "De saamhorigheid onder de liefhebbers was veel groter dan tegenwoordig."

Zo kwam Koos ook in contact met Harrie van Zuylen, die hem vroeg of hij voor **De Vredesduif** wilde gaan schrijven. Dat aanbod nam hij graag aan. Toen Harrie van Zuylen later samen met Gerard van Hout, Piet Manders en Maarten Vellekoop **Duivensport Nederland** oprichtte, maakte Koos de overstap naar dit nieuwe blad.

Duivensport Nederland verscheen tussen 1985 en 1991 eens per veertien dagen en kende een grote en trouwe lezerskring. Het blad beschikte over een vaste groep medewerkers. Naast Koos leverden onder anderen Frans Peeters en H. du Puy regelmatig reportages en achtergrondartikelen.

Frans Peeters verzorgde de rubriek '**Duivensprokkels**'. Daarin liet hij zich regelmatig kritisch uit over het lossingsbeleid. Vooral vluchten waarbij de kans op nachtvliegen groot was, konden op weinig waardering van hem rekenen. Daarnaast deed hij verslag van grote concoursen, zoals de nationale jonge-duivenvlucht vanuit Orléans in 1988, waaraan maar liefst 215.000 duiven deelnamen.

H. du Puy schreef zowel reportages als de vaste column '**Duivensport Totaal**', waarin hij op zijn eigen wijze opvallende en soms minder plezierige gebeurtenissen uit de duivensport belichtte. Ook Maarten Vellekoop, die destijds veel gezag genoot binnen de Nederlandse duivensport, leverde regelmatig kritische bijdragen over organisatorische kwesties. Dierenarts Hans van der Sluis schreef op zijn beurt over de gezondheid van duiven en vertelde aan de hand van praktijkvoorbeelden over bijzondere gevallen die hij in zijn dagelijkse werk meemaakte.

Begin jaren negentig viel het doek voor Duivensport Nederland. De exacte reden heb ik niet kunnen achterhalen; ook Koos weet die niet meer. Waarschijnlijk speelde een combinatie van factoren een rol, zoals de teruglopende belangstelling voor de duivensport en de steeds moeilijker exploitatie van meerdere gespecialiseerde bladen. Hoe het ook zij, met het verdwijnen van Duivensport Nederland ging een bijzonder duivenblad verloren. Helaas zouden in de jaren daarna nog meer bekende duivenbladen hetzelfde lot ondergaan.

Door nu, ruim vijfendertig jaar later, weer eens door de oude jaargangen te bladeren, halen we niet alleen mooie herinneringen op, maar houden we ook een stukje geschiedenis van de Nederlandse duivensport levend. Precies daarvoor is deze rubriek '**Uit de Oude Doos**' bedoeld. In de komende afleveringen zullen we daarom regelmatig terugblikken op de meest bijzondere artikelen uit **Duivensport Nederland** en de verhalen en mensen daarachter opnieuw onder de aandacht brengen.

=====

Beginner in beeld – Roel Beugeling uit Geesteren

De meeste duivenliefhebbers hebben er jaren over gedaan voordat ze hun eerste successen behaalden. Maar er zijn er ook die vrijwel direct het juiste pad dat naar succes leidt, weten te vinden. De 45 jarige Roel Beugeling uit Geesteren behoort duidelijk tot die laatste categorie. Toen hij in mei 2023 met de postduivensport in aanraking kwam, had hij nog geen idee wat hem te wachten stond. Het begon namelijk niet met een weloverwogen besluit om duivenmelker te worden, maar met een duif die bij Roel en zijn vrouw in de tuin kwam aanlopen. Ze verzorgden het dier drie dagen en lieten hem daarna, op verzoek van de eigenaar, weer los. Tot hun verbazing bleef de duif echter terugkomen. Achteraf bezien was dat het begin van een hobby die in korte tijd behoorlijk uit de hand zou lopen. “Dat was eigenlijk het begin van mijn interesse in de postduivensport. Vanaf dat moment ben ik me steeds meer in de duiven gaan verdiepen”, vertelt Roel.

Roel is nu bezig aan zijn derde seizoen in de duivensport. Wie naar zijn resultaten kijkt, zou echter gemakkelijk kunnen denken dat hier iemand aan het woord is die al tientallen jaren ervaring heeft. In 2025 won hij maar liefst negen keer de eerste prijs in zijn vereniging, waarvan vijf vluchten achter elkaar. Hij eindigde bovendien met vijf duiven bij de eerste tien kampioensduiven van de vereniging. En de allermooiste prestatie van dat jaar was de zevende prijs in de afdeling vanuit Soissons tegen 11.835 duiven.

Ook in 2026 ging de succesreeks gewoon door. Dit jaar mocht Roel zich al drie keer Grootmeester in de CC noemen. Een droomstart dus, zoals maar weinig beginnende liefhebbers die zullen meemaken.

Wanneer je met Roel over de duiven praat, proef je uit zijn woorden dat hij weliswaar geniet van zijn successen, maar dat het vooral de dagelijkse omgang met de dieren is die hem het meeste aanspreekt. Het verzorgen, het observeren en het wachten op de thuiskomst van de duiven zijn voor hem de mooiste onderdelen van de hobby. “Je bouwt echt een band met ze op.” Dat klinkt eenvoudig, maar juist daarin zit misschien wel de basis van zijn succes. Roel observeert zijn duiven en probeert te begrijpen wat ze nodig hebben. Dat is iets wat hij de afgelopen jaren heeft moeten leren en hij is nog lang niet uitgeleerd zegt hij. Ook het voeren vond hij in het begin best lastig. Welke duif heeft wanneer wat nodig? Hoe voer je richting een vlucht? Wanneer moet je juist wat terughoudender zijn? “Door ervaring op te doen en goed naar mijn duiven te kijken, krijg ik steeds beter door wat voor mijn duiven werkt.”

Roel beschikt inmiddels over vier vlieghokken van ongeveer 2,5 bij 2 meter, met voor ieder hok een ren van dezelfde afmetingen. De hokken bouwde hij zelf, precies zoals hij ze voor ogen had. Inmiddels huizen er rond de 200 duiven en de basis van die kolonie werd gelegd met 60 jonge duiven die in 2023 werden gekweekt door wijlen G. Kock uit Geesteren, die onder de naam JHP Kienhuis vloog.

Kock was voor Roel echter veel meer dan alleen de liefhebber die hem aan zijn eerste duiven hielp. Hij was zijn leermeester en wat voor één! In korte tijd bracht hij Roel de eerste belangrijke beginselen van de duivensport bij en de meeste kennis die hij doorgaf is heel waardevol gebleken. Een uitspraak van Kock die hem is bijgebleven: “Ik heb jou in

één jaar meer verteld dan een ander in dertig jaar.” Een uitspraak die misschien veel zegt over Kock, maar minstens zoveel over de gretigheid waarmee Roel zich in korte tijd de duivensport eigen wilde maken.

Maar wat verklaart nu dat het bij Roel vanaf het begin zo goed is gegaan? Zelf denkt hij dat het vooral een combinatie van verschillende factoren is. “Natuurlijk begint het met goede duiven, maar alleen goede duiven hebben is niet genoeg. De begeleiding van Kock heeft voor mij een hele belangrijke rol gespeeld. Ik kon vanaf het begin bij iemand terecht met veel ervaring, waardoor ik bepaalde fouten heb kunnen voorkomen. Daarnaast ben ik zelf heel leergierig en probeer ik goed te kijken naar wat er op het hok gebeurt. Ik denk dat juist die combinatie ervoor heeft gezorgd dat het vanaf het begin zo goed is gegaan.”

“Snelle Femke”

♀ NL23-9044907

1st. Ace Pigeon Speed NPO Afd. 9 2024

NPO FCI World Best Pigeon:
2nd. Nat. Ace pigeon NPO Cat. Yearlings 2024
4th. Nat. Ace pigeon NPO Speed 2024

Tongeren	1st. / 7.923 p.
Bierges	1st. / 2.414 p.
Charleville	1st. / 1.422 p.
Dizzy Le Gross	1st. / 1.000 p.
Marche	3rd. / 3.616 p.
Marche	4th. / 1.619 p.

Original Gerrit Kock

©Photography/Design: Martin Kwakernaat

**RB PIGEONS
GEESTEREN**

Snelle Femke – gekweekt en gespeeld door Gerrit Kock

Zonder Kock was het volgens Roel waarschijnlijk een stuk moeizamer gegaan. “Misschien was het uiteindelijk ook gelukt, maar ik had waarschijnlijk veel meer fouten gemaakt en vooral veel langer nodig gehad om uit te vinden wat voor mij werkt. De begeleiding heeft mij eigenlijk een soort versnelling gegeven in het leerproces. Als beginner weet je immers nog niet precies waar je op moet letten en waarom bepaalde dingen wel of juist niet werken. Juist iemand met ervaring kan dan helpen om sneller de juiste verbanden te leren zien.”

Roel is leergierig en verdiept zich ook zelf steeds verder in de materie. YouTube, podcasts, liefhebbers, dierenartsen en andere deskundigen: alles wat hem nieuwe inzichten kan geven, vindt hij interessant. Hij luistert graag naar de ervaringen van anderen, maar dat betekent niet dat hij alles klakkeloos overneemt. “Je moet vooral je eigen hoofd volgen.” Misschien is dat wel één van de meest kenmerkende eigenschappen van de manier waar-

op hij de duivensport beoefent. In een sport waarin liefhebbers elkaar, vaak met de beste bedoelingen, talloze adviezen geven over voeren, trainen, verzorgen en medische begeleiding, is Roel ervan overtuigd dat er niet één waarheid bestaat. Iedereen heeft zijn eigen manier van werken en uiteindelijk moet je vooral ontdekken wat bij jezelf en bij je eigen duiven past. “Wat bij de één goed werkt, hoeft bij een ander niet automatisch te werken.” Inmiddels heeft Roel dan ook zijn eigen systeem ontwikkeld. Ook de medische begeleiding maakt daar deel van uit. Daarvoor doet hij regelmatig een beroep op dierenarts Nanne Wolff. Niet omdat hij voortdurend naar medicijnen wil grijpen, integendeel zelfs. Roel wil vooral voorkomen dat hij met problemen te maken krijgt. Zijn uitgangspunt is eenvoudig: gezonde duiven aan de start van een vlucht.

Ook de vrouw van Roel heeft inmiddels interesse in de duiven en helpt regelmatig mee met de verzorging. Ze helpt bij de kweek en de kwekers, voert de duiven wanneer dat nodig is en steekt ook de handen uit de mouwen bij het schoonmaken van de hokken. Dat de duivensport daarmee niet alleen Roels hobby is, maar iets wat hij en zijn vrouw samen beleven, maakt het voor hem extra mooi. Want tijd kost de duivensport zeker. Voordat Roel naar zijn werk vertrekt, heeft de eerste verzorging er al op zitten en bij thuiskomst wachten de duiven opnieuw op zijn aandacht. Met een goede planning en de hulp van zijn vrouw lukt het hem echter prima om de duivensport te combineren met zijn werk en andere bezigheden.

Roel ziet de toekomst voor de duivensport wel positief in, al vindt hij wel dat er zaken moeten veranderen. Vooral de kleinere liefhebber zou volgens hem landelijk meer gehoord mogen worden. Ook zou er volgens hem wat flexibeler mogen worden omgegaan

met de dagen van inkorven en het lossen, zeker nu we steeds vaker met warme zomers te maken hebben. Het welzijn van de duiven moet daarbij altijd vooropstaan.

Roel is lovend over de Stichting Behoud Duivensport. Hij noemt de stichting een “topinitiatief”, omdat beginnende en herintredende liefhebbers er terecht kunnen voor informatie, ondersteuning en activiteiten. Zelf nam hij vorig jaar deel aan de activiteit die bij Descheemaecker Pigeon Center in België werd georganiseerd. Behalve dat hij er het nodige opstak, hield hij er ook enkele leuke contacten met andere beginnende liefhebbers aan over. Zijn eigen ervaring heeft Roel ook een duidelijk advies voor andere beginners opgeleverd: probeer niet alles zelf uit te vinden. “Zoek iemand met ervaring die je vertrouwt en die je kan begeleiden. Stel vragen, wees leergierig en durf ook advies aan te nemen. Maar uiteindelijk moet je natuurlijk wel je eigen manier van spelen ontwikkelen. Wat bij de één werkt, hoeft niet automatisch bij de ander te werken.”

Roel ziet zichzelf daarmee ook als een praktijkvoorbeeld van wat goede begeleiding voor een beginner kan betekenen. Met een ervaren liefhebber naast je kun je sneller leren en voorkomen dat je onnodig dezelfde fouten maakt die anderen al eens hebben gemaakt. Precies vanuit die gedachte beschikt de Stichting Behoud Duivensport over een netwerk van mentoren verspreid over Nederland. Beginnende en herintredende liefhebbers die behoefte hebben aan begeleiding kunnen op de [mentoren-pagina](#) zien welke mentor bij hen in de buurt beschikbaar is.

En dat is precies waar het bij de Stichting Behoud Duivensport om draait: mensen die enthousiast zijn over de duivensport met elkaar in contact brengen, ervaringen delen en elkaar verder helpen. Roel is daarvan een mooi voorbeeld. De beginner van drie jaar geleden heeft inmiddels laten zien dat hij niet alleen snel zijn weg heeft gevonden in de duivensport, maar zich in korte tijd ook nadrukkelijk tussen de gevestigde liefhebbers heeft weten te plaatsen.

Roel met een zoon van Snelle Femke

Lange Adem ...

Terugblik op het Marathonseizoen / Jaco van Nieuwamerongen

In de vorige column heb ik het met u gehad over de voorbereidingen op het marathonduivenseizoen. Ritme vinden wij beter dan veel kilometers maken. Inmiddels zijn we een aantal maanden verder en zijn zowel de voorbereiding als de vluchten om het 'echie' — de marathonvluchten — voorbij.

De blikvangers van 2026

Als we de betere liefhebbers van 2026 op de marathonvluchten gaan noemen, is dat altijd lastig. We vergeten er heel gemakkelijk één ... en waarschijnlijk meer. Ik ga hier dan ook heel voorzichtig mee om, zeker in een column voor nieuwe liefhebbers. Er zijn altijd liefhebbers die geweldig in het oog springen. Ze spelen met grote aantallen en komen daardoor sneller 'in the picture'. Als je een beginnening bent, moet je je daar niet te snel aan spiegelen. Tenzij je natuurlijk een beginnening bent die het meteen groots wil aanpakken.

Een voorbeeld van deze categorie liefhebbers is de familie Traas uit Lewedorp. Deze 'melkers' schakelden van het programma over naar de marathon en pakten het meteen groots aan. Met veel duiven mee pakten ze ook relatief een mooi aantal goede prijzen. Misschien is het een idee om met hen eens een diepte-interview te doen. Een beginnening kan daar wellicht iets van opsteken. Ook de naam Leonie van Bergen Henegouwen uit Monster was voor mij nieuw. Haar duiven lieten zich in 2026 eveneens goed zien.

Ook dit jaar waren er weer een aantal 'oude bekenden' die zich regelmatig lieten zien met een mooie uitslag, zonder dat ze heel veel duiven in de manden hadden gedaan. Ik denk hierbij aan André Driessen en zn. uit Wijchen, Ah van Lumich en Wiel Dircks uit Maria Hoop, Comb. Verwaaijen uit Deest, A. van den Hout en Jan van Gijzel uit Made, Martha van Geel uit Nieuw Vossemeer, Willemse en Dudok uit Wagenberg, Mariska van de Made en de familie Nobels uit Achthuizen, A.C. van de Linde uit Rilland en van de grote inkorvers, Jan Hommes en zonen uit Akersloot.

Natuurlijk zijn er nog meer, maar zie dit vooral als een soort bloemlezing. Wil je alles weten over de uitslagen? Lees dan mijn columns op Het Marathonduivenjournaal over de uitslagen nog maar eens door. Dan krijg je een aardig beeld van de uitblinkers.

Op het eigen hok

Wijzelf — mijn vader en ik — hadden dit jaar een bijzonder seizoen. Bijzonder, zult u denken ... maar in welk opzicht dan wel? Dat liet zich op meerdere manieren zien. Ik bespreek er één. We hadden een seizoen zonder echte hoogtepunten, maar ook zonder dieptepunten. We deden aan vijf vluchten mee.

Barcelona sloegen we over. Het kwartet duiven dat mee moest, werd door het achterblijven van drie duiven op één enkele inspeelvlucht gereduceerd tot één. Deze

eenling ging samen met een andere eenling mee naar Pau. Onze 'Barcelona-duif' redde onze eer met een 39e prijs in Afdeling Oost. Daarmee stond ze nog net in het eerste kwart van de uitslag.

Onze favoriet voor deze vlucht miste, maar kwam gelukkig aan het begin van de avond terug. Omdat hij vorig jaar ook een keer miste en daarvoor vier mooie prijzen won, is hij daarna met pensioen gegaan. Zo'n kopvlieger wil je niet verspelen.

De tweede vlucht waaraan we meededen was Agen. Deze vlucht bleef vanwege de warmte een paar dagen overstaan en ook op de dag van lossing was het nog behoorlijk warm. Dat kwam de snelheid niet ten goede. Op de dag van lossing kwamen er dan ook geen duiven door. Wij hadden acht duiven mee en wonnen drie prijzen. Onze eerste duif won de 9e prijs in Afdeling Oost tegen 747 duiven. Een prima prijs, maar geen 1:100-prijs. En dat is voor ons de grens om echt tevreden te zijn over de prestatie van onze eerste duif. De blauwe doffer die deze prijs won, de 22-960, was ook onze tweede duif op Narbonne. In het verleden heeft hij meerdere mooie prijzen gewonnen.

Dax was onze derde vlucht. Die werd loodzwaar door de warmte, de tegenwind, maar zeker ook door de bosbrand ten zuiden van Parijs. We hadden zes duiven mee en wonnen opnieuw drie prijzen. Onze eerste duif, een kras doffer, won de 4e prijs tegen 202 duiven in Afdeling Noord. Weer een prima prijs, maar opnieuw geen 1:100-prijs. Deze doffer won in 2025, zijn debuutjaar, al twee prijzen. Daarmee loopt hij nu 3 op 3. Een doffer waar je op kunt voortborduren.

Marseille hadden we overgeslagen, zoals we vooraf ook hadden gepland. Daarna volgden nog twee vluchten die niet bijzonder waren, maar ook zeker niet slecht: Narbonne, met een 33e prijs tegen 573 duiven en 5 van de 8 in de prijzen, en Perpignan, met een 74e prijs tegen 524 duiven en 3 van de 5 in de prijzen.

Dat was ons jaar. Soms moet je je tevredenstellen met een seizoen zonder dieptepunten.

Voedingstips van Willem Mulder

De ruiperiode (2026)

De ruiperiode staat alweer voor de deur. Langzaam keert de rust terug op de hokken. Dat betekent: rust voor de duiven, maar niet voor de duivenliefhebber. Luiheid tijdens de ruiperiode wordt genadeloos afgestraft in het volgende vliegseizoen. Juist in deze periode moet de liefhebber veel observeren en extra aandacht besteden aan de gezondheid van de duiven, die nu vaak wat verzwakt zijn. Daardoor kunnen juist in deze tijd ziekten, zoals verkoudheid en andere luchtwegproblemen, gemakkelijker de kop opsteken.

Wat is nu zo belangrijk tijdens de ruiperiode? Veel **licht, lucht en zon** zijn onmisbaar voor een goede rui.

Vroeger

Vroeger werden de duiven 's morgens losgelaten en vonden zij op het land alles wat ze nodig hadden. Vaak hoefde er niet eens meer gevoerd te worden, omdat ze met een volle krop thuiskwamen. De boer van nu is echter om allerlei redenen vaak genooddaakt zijn land direct na de oogst weer te bewerken. Daardoor is er voor de duiven veel minder te vinden. Bovendien worden op veel plaatsen meer bestrijdingsmiddelen gebruikt dan vijftig jaar geleden. Gelukkig kunnen we als liefhebber als het ware **het veld naar het hok halen** en onze duiven toch de voordelen van vroeger bieden. Dat betekent: veel natuurproducten en zo min mogelijk chemie of medicijnen. Overmatig medicijngebruik tijdens de rui kan namelijk nadelige gevolgen hebben voor de kwaliteit van het verenkleed in het volgende seizoen.

Duiven op het land. Vooral de Weegbree is momenteel in trek. Zowel de bladeren als de bloemen eten ze graag. Schijnt goed te zijn voor luchtwegen en spijsvertering.

Ondanks de minder gunstige natuurlijke omstandigheden kunnen we de duiven in deze periode nog steeds loslaten. De aanwezigheid van roofvogels zullen we daarbij voor lief moeten nemen. De populatie is de afgelopen jaren immers aanzienlijk gegroeid.

Natuurlijk zul je in de herfst en winter enkele duiven verliezen, maar de duiven die overblijven zijn vaak harder geworden en meer één met de natuur. De rui verloopt dan wel wat langzamer, omdat de duif voortdurend alert moet blijven. Daardoor zal zij niet alle veren tegelijk ruien.

Is de roofvogelpopulatie in jouw omgeving echter zo groot dat je het risico loopt vrijwel al je duiven te verliezen, dan is een volière vaak de beste oplossing. Heb je die, maak er dan zoveel mogelijk gebruik van.

Voeding

Wij liefhebbers kunnen onze duiven in deze periode natuurlijk veel ondersteuning bieden door een veelzijdige voermengeling te verstrekken, aangevuld met wat snoepzaad en een kleine hoeveelheid gerst. Ook kun je af en toe wat onkruidzaad of wildzangzaad aan het voer toevoegen. Sommige liefhebbers halen gerst, tarwe, erwten en maïs rechtstreeks bij de boer. Daarbij wordt echter vaak vergeten dat nieuwe granen eerst goed moeten drogen. Het vochtgehalte mag niet hoger zijn dan 15%. Bij een te hoog vochtgehalte hebben verse granen bovendien nog onvoldoende enzymwerking. Het gevolg is dunne mest en daardoor een slechtere opname van voedingsstoffen. De duiven raken uit balans en de goede bedoelingen voor een optimale rui verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Ook wordt vaak veel waarde gehecht aan het hogere zwavelgehalte van verse tarwe. Helaas heeft het graan tegenwoordig niet meer de eiwit- en mineraalwaarden die het vroeger wel bezat. Tijdens de ruiperiode worden grote hoeveelheden aminozuren, vetten, mineralen, sporenelementen en vitaminen gebruikt voor de aanmaak van een nieuw verenkleed. Deze voedingsstoffen worden als het ware aan het lichaam onttrokken en moeten dus voortdurend worden aangevuld. Hieronder bespreken we de belangrijkste bouwstoffen.

Aminozuren

Aminozuren zijn de bouwstenen van eiwitten. Ze komen onder andere voor in peulvruchten, zoals groene en gele erwten, katjang, wikken en maple peas, maar ook in alle vetrijke zaden. Ook de getoaste sojaboon is een uitstekende bron van hoogwaardige aminozuren. Sojabonen bevatten zelfs ongeveer twee keer zoveel zwavelhoudende aminozuren als de meeste erwten. Juist deze zwavelhoudende aminozuren zijn van groot belang voor de opbouw van een sterk en gezond verenkleed.

Er zijn ook losse aminozuurpreparaten verkrijgbaar die aan het voer kunnen worden toegevoegd. Veel van deze producten zijn echter synthetisch (niet natuurlijk) en bovendien behoorlijk prijzig in vergelijking met peulvruchten en vetrijke zaden. Het doel moet zijn om de duiven via een gevarieerde, natuurlijke voeding een compleet en goed opneembaar aminozuurpatroon aan te bieden. Daarmee leg je de basis voor een

optimale rui. De natuur biedt vaak veel meer dan we denken. Niet alles hoeft per se uit een potje te komen.

Vetten

Voor een sterk en gezond verenkleed zijn vetten van groot belang. Uitstekende bronnen zijn bijvoorbeeld snoepzaad en hennep. Vooral vetrijke zaden met veel omega 3-vetzuren zijn in deze periode bijzonder waardevol. Ze dragen bij aan een prachtig, glad en soepel verenpak. Daarnaast ondersteunen omega 3-vetzuren de ontwikkeling van een helder brein en een sterk immuunsysteem.

Mineralen en sporenelementen

Mineralen en sporenelementen zijn tijdens de rui onmisbaar. Pikstenen, grit en kalk alleen zijn absoluut niet voldoende om in de behoefte van de duif te voorzien. Je kunt daarom regelmatig natuurlijke producten verstrekken, zoals paardenbloem, vogelmuur, wortelen, knoflook, uien, diverse kruidentheeën, karnemelk, magere yoghurt, magere kwark, bakkersgist, heilaarde en veenconcentraat. Deze bevatten waardevolle mineralen, sporenelementen, aminozuren en natuurlijke vitaminen. Ik schrijf bewust regelmatig. Dat betekent: met regelmaat, maar met mate. Dus niet alles tegelijk.

Een waardevolle tip

Breng één eetlepel lijnzaad aan de kook in één liter water. Laat dit vervolgens vijf tot tien minuten zachtjes doorkoken. Laat het daarna iets afkoelen en giet het vocht in een kan. Het uitgekookte lijnzaad kun je weggooien. Laat de pan niet helemaal afkoelen voordat je die schoonmaakt, want dan verandert het lijnzaad in een taaie massa die moeilijk te verwijderen is. Geef het lijnzaadwater twee à drie keer per week als drinkwater. Een grote mok op een drinkbak is een mooie richtlijn. Twee kleinere mokken mag ook; het komt niet op een beetje aan. Je kunt gerust een grotere hoeveelheid maken en enkele dagen bewaren. Je zult versteld staan hoe mooi de duiven ervan in de veren komen. Heb je veel duiven? Kook dan gerust twee, drie of meer eetlepels lijnzaad en houd daarbij dezelfde verhouding van één liter water per eetlepel lijnzaad aan.

Vitaminen

Wees tijdens de rui niet te zuinig met vitaminen. Vooral de B-vitaminen zijn erg belangrijk. Wil je chemische vitamines zoveel mogelijk vermijden, dan is bakkersgist een uitstekende natuurlijke bron van B-vitaminen. Biergist raad ik minder aan. Dat is in feite een restproduct van de bierbrouwerij en bevat aanzienlijk minder waardevolle voedingsstoffen.

Wortelen zijn rijk aan vitamine A. Ook levertraan bevat veel vitamine A en D3. Af en toe wat maïskiemolie of tarwekiemolie over het voer zorgt bovendien voor extra vitamine E. Het eerder genoemde groenvoer levert eveneens een ruime hoeveelheid natuurlijke vitaminen. Tijdens de ruiperiode kun je daar gerust wat royaler mee omgaan. Dit is eigenlijk de enige periode van het jaar waarin de duiven je dat niet kwalijk nemen.

Een mentor vertelt

Hein v.d. Berg uit Apeldoorn, mentor afdeling Oost – Midden Noord

De mentor die in dit nummer centraal staat, is de 68-jarige Hein v.d. Berg uit Apeldoorn. Hein begon in 1967, destijds woonachtig in Lieren, als tienjarige jongen met de duivensport en werd lid van P.V. Wilhelmina in Apeldoorn. De liefde voor dieren is hem met de paplepel ingegoten. Al vanaf zijn zesde hield hij verschillende rassen sierduiven. Ook zijn vader en opa waren zeer actief in de kleindierensport. Zij fokten onder andere verschillende rassen kippen, sierduiven en konijnen. De stap naar de postduiven kwam via een broer van zijn vader, wijlen Emmy van den Berg uit Nijkerk/Harderwijk. Emmy was een succesvol en bekend duivenmelker en liet Hein kennismaken met de fascinerende wereld van de postduif. En fascinerend is die wereld voor Hein altijd gebleven.

Hein heeft als jeugdlid in de jaren 1974 tot en met 1976 al bijzonder goed gepresteerd. Ook in de jaren daarna werden vele successen behaald. Twee prestaties waaraan hij mooie herinneringen bewaart, zijn het Duifkampioenschap Midfond van de Afdeling 8 GOU in 1997 en het Duifkampioenschap Dagfond in 1999. De duiven die daarvoor verantwoordelijk waren, waren volgens Hein echte klasbakken, duiven waarop je altijd kon rekenen. En misschien nog wel belangrijker: het waren duiven die niet alleen zelf uitstekend presteerden, maar ook een hele reeks topnazaten hebben voortgebracht. Hier heeft hij nog jaren veel plezier aan gehad.

Hein van de Berg met één van zijn toppers

Wie Hein een beetje kent, weet dat zijn betrokkenheid bij de duivensport groot is. Door de jaren heen heeft hij op diverse fronten binnen onze sport zijn steentje bijgedragen. Als Hein alles wat hij in bijna 60 jaar duivensport heeft gedaan uitgebreid zou opsommen, zou het lijstje meerdere pagina's beslaan. We lichten er daarom enkele functies uit. Zo is hij al jarenlang voorzitter van P.V. Zuid-Oost in Apeldoorn, waar hij daarnaast ook als concoursleider en secretaris werkzaamheden heeft verricht. Op kring-, regio- en afdelingsniveau was hij actief in verschillende commissies. Ook was hij voorzitter van zowel Afdeling Salland als Afdeling 8 GOU. Juist die grote betrokkenheid bij de sport maakt hem zo geschikt als mentor.

Juniorenteam Hein Pigeon Racers

Wie al bijna zestig jaar in de sport meeloopt, heeft niet alleen veel meegemaakt, maar heeft ook de sport zien veranderen. En daar ligt voor Hein een punt van zorg. De duivensport heeft het moeilijk. Dat zal niemand die de ontwikkelingen van de laatste jaren volgt, zijn ontgaan. Het aantal liefhebbers loopt terug en vooral voor de jeugd zijn er tegenwoordig ontzettend veel andere mogelijkheden om hun vrije tijd door te brengen. Activiteiten die misschien gemakkelijker aansluiten bij hun belevingswereld dan een sport die vraagt om tijd, geduld, verzorging en verantwoordelijkheid.

Toch klinkt er bij Hein geen berusting door. Integendeel. Hij denkt juist na over mogelijkheden om mensen opnieuw enthousiast te maken voor onze sport. Een mogelijkheid die hij noemt, is het organiseren van OLR's in Nederland. Daarmee zouden mensen die nu nog niets met de traditionele duivensport hebben, kennis kunnen maken met het sportieve aspect van onze hobby. Niet in de vorm zoals deze in het verleden zijn georganiseerd, maar volgens Hein zijn daar prima alternatieven voor te bedenken.

Uiteraard moeten daarbij zaken als dierenwelzijn nadrukkelijk worden meegenomen. Sport met dieren ligt immers steeds meer onder een vergrootglas. Dat betekent dat we niet alleen moeten vertellen hoe mooi onze sport is, maar ook moeten kunnen laten zien dat we zorgvuldig en verantwoordelijk met onze dieren omgaan.

Maar waar vinden we die potentiële nieuwe duivenliefhebbers? Volgens Hein moeten we vooral kijken naar groepen die van nature al affiniteit hebben met dieren. Hij denkt daarbij nadrukkelijk aan de kleindijsport: liefhebbers van kippen, sierduiven en konijnen, maar ook aan vogelverenigingen. Juist daar liggen volgens hem mogelijkheden om elkaar te vinden. Want ook deze verenigingen hebben te maken met dezelfde problemen en zien hun ledentallen teruglopen. Waarom zouden we elkaar dan niet opzoeken? Eigenlijk klinkt het heel logisch. We hoeven het wiel niet steeds opnieuw uit te vinden. In Nederland zijn genoeg mensen die plezier beleven aan dieren, aan het verzorgen, fokken en observeren. Misschien hoeven we ze alleen maar te laten zien dat er binnen de duivensport nog een prachtige wereld te ontdekken valt.

Bij de vereniging van Hein gaat, net als in veel andere clubs, de aanwas helaas nog niet vanzelf. De afgelopen jaren kwamen er slechts incidenteel leden van een andere vereniging bij en slechts één herintreder meldde zich. Het laat zien hoe lastig de situatie is. Toch heeft Hein ook daar een duidelijk antwoord op: blijven promoten. Niet één keer iets organiseren en vervolgens hopen dat de nieuwe leden vanzelf komen, maar steeds opnieuw laten zien wat onze sport te bieden heeft. Een idee dat hem aanspreekt is bijvoorbeeld een landelijke Open Dag van de verenigingsgebouwen. De deuren openzetten, mensen binnenhalen, duiven laten zien en vooral vertellen wat er zo mooi is aan onze hobby.

LINCOLN
NL20-7023520

1e duifkampioen Dagfond 2023 PV Zuid-Oost
1e duifkampioen Dagfond 2023 Afd. 8 GOU NO Kring 2
1e duifkampioen Dagfond 2023 Afd. 8 GOU NO
3e duifkampioen Dagfond 2023 Afd. 8 GOU

H. & J. & L. van den Berg
Hoenderparkweg 42-3
7335 GT Apeldoorn
Tel. 06-21 52 75 84
hein.berg@planet.nl

Foto: Falco Ebben
www.pigeonpixels.com

En dat laatste heeft Hein zelf al eens ervaren. Op de basisschool van zijn kleinkinderen heeft hij een keer een verhaal over de duivensport verteld. Het enthousiasme dat hij daar zag, heeft indruk op hem gemaakt. Niet alleen bij de kinderen, maar ook bij de ouders en de leerkrachten.

Soms denken we binnen de duivensport dat anderen onze hobby niet interessant vinden. Maar misschien treden we vanuit de duivensport wel te weinig naar buiten. We moeten de nieuwsgierigheid van potentiële duivenliefhebbers zien te prikkelen. Net zoals die nieuwsgierigheid destijds bij de tienjarige Hein werd gewekt, toen hij voor het eerst kennismakte met de postduif.

Bluegene 1e Duifkampioen Eendaagse Fond Afd. 8 - 2019

De duivensport heeft mensen als Hein nodig: mensen die niet alleen kunnen terugkijken op mooie prestaties en goede duiven, maar ook vooruit durven kijken. Hein ziet de problemen binnen de sport scherp, maar denkt vooral in oplossingen. Met zijn duidelijke visie op de toekomst, bestuurlijke ervaring en liefde voor de sport heeft hij bovendien veel kennis en verhalen te delen en kan hij anderen enthousiast maken voor de vele kanten van de duivensport. Sinds zijn aanmelding als mentor van de SBD is hij nog niet benaderd, maar het zal ongetwijfeld slechts een kwestie van tijd zijn voordat iemand de weg naar Hein weet te vinden of vanuit de SBD naar hem wordt doorverwezen.

Tot slot - Nieuws van de SBD

Uitbreiding van de bibliotheek

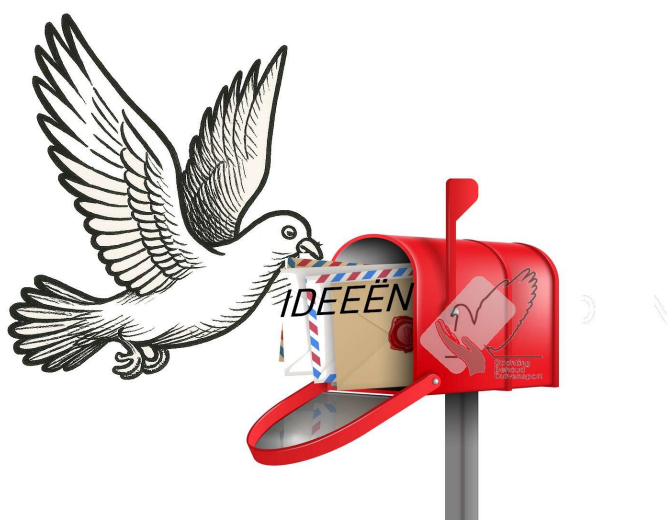
Inmiddels zijn dertig boeken professioneel gedigitaliseerd. Voor zover de rechthebbenden konden worden achterhaald, is toestemming verkregen om deze boeken te digitaliseren en beschikbaar te stellen. Op dit moment zijn vijftien boeken beschikbaar voor supporters, vrijwilligers, donateurs, mentoren en samenwerkingspartners via onze digitale bibliotheek.

De komende jaren zullen steeds meer gedigitaliseerde boeken beschikbaar worden gesteld. Naarmate het aantal beschikbare boeken groeit, neemt ook het aantal lezers toe. Inmiddels is de bibliotheek bijna 500 keer bezocht. Het meest recent geplaatste boek is inmiddels ook het meest gelezen. Het betreft het boek van Ad Schaerlaeckens over de gebroeders Janssen uit Arendonk, de beroemdste duivenliefhebbers aller tijden.

De duizendste supporter

De plaatsing van 'het Janssenboek' in de digitale bibliotheek kreeg ook buiten onze eigen kring aandacht. Ad Schaerlaeckens was bereid in zijn blog aandacht te besteden aan de bibliotheek en onze stichting. Dit leverde enkele tientallen nieuwe supporters en donateurs op, waardoor we een maand eerder dan verwacht onze duizendste supporter mochten verwelkomen.

Een mooie mijlpaal, die voor ons aanleiding was om een column te schrijven voor *Spoor der Kampioenen*. Daarin stellen we niet alleen onze duizendste supporter voor, maar blikken we ook terug op de ontwikkeling die de stichting de afgelopen twee jaar heeft doorgemaakt, sinds onze laatste update in dit duivenblad. Naar verwachting verschijnt deze column binnen enkele weken in *Het Spoor der Kampioenen*.

Hee u een idee of leuke suggesties voor een artikel in dit bulletin of voor onze website? Laat het ons weten! via ons contactenformulier: [contactformulier](#)